



תת"ע 4042/08/20 - מדינת ישראל נגד אליעז מזרחי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 4042-08-20 מדינת ישראל נ' מזרחי

תיק חיצוני: 52120499232

כבוד השופטת שירי שפר בפני

מאשימה מדינת ישראל

נגד

נאשם אליעז מזרחי

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, הנני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק.

לנאשם נרשמה, ביום 5/11/19, הודעת תשלום קנס בגין עבירה של עקיפת רכב אחר אשר עצר לפני צומת לשם מילוי אחרי הוראות חלק זה (להלן - הדו"ח), עבירה על הוראת תקנה 47 (ז) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

הנאשם ביקש להישפט וכפר במיוחס לו.

ביום 08/03/21, נשמעו הראיות בתיק.

ראיות התביעה

מטעם המאשימה, העיד עד יחיד, המתנדב איצקוביץ משה אשר ערך את הדוח, ת/1 והמזכר ועליו סקיצה, ת/2.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 08/03/21, בסמוך לשעה 15:40, נהג הנאשם ברכב מסחרי בעיר ראשון לציון, ברחוב פינס, לכיוון דרום ובהגיעו בסמוך לצומת עם רחוב שמריהו ליון, נצפה על ידי עת/1, אשר עמד בסמוך לצומת, ממרחק של 10 מטר, עומד "מאחורי רכב אשר עצר בצומת כי במקום תמרור 302". רכב הנאשם עקף משמאל את הרכב שעצר "והתפרץ ימינה לרחוב שמריהו ליון".

העד רשם מפי הנאשם את הדברים הבאים: "אתה משועמם - אין לך מה לעשות. אתה תשלם על זה שאתה רושם דו"ח".

עת/1 נחקר בחקירה נגדית ועומת עם טענת הנאשם לפיה הרכב הנעקף עמד בצומת 2-3 דקות ולא זז, ולכן עקף אותו



הנאשם לאחר צפירות ממושכות. בתשובתו טען העד כי אינו נוהג לגשת לכלי רכב כדי להזיזם וכי יש תנועה ברחוב שמריהו לזיון ולכן היה על הנאשם להתאזר בסבלנות ולהמתין שהתנועה תתפנה. העד חזר וטען כי אין זה מתפקידו "ללכת לנהג ולהזיז אותו". העד הכחיש את טענת הנאשם לפיה חנתה משאית בתחילת רחוב שמריהו לזיון אשר חסמה את הכניסה לרחוב ולכן הרחוב היה פנוי. לטענתו הרכב הנעקף לא התעכב יותר מדי.

לשאלת בית המשפט - אישר העד כי עבד ביחד עם שוטר נוסף. לטענתו שוטר זה היה עסוק בעצירת רכבים אחרים שביצעו עבירות.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה, העיד הנאשם.

הנאשם חזר על גרסתו כפי שפורטה בכפירתו. הנאשם טען כי משאית חסמה את קצה רחוב שמריהו ולכן נסע דרך רחוב פינס. בצומת עמד רכב שחור. "כשאני הגעתי לא היתה תנועה בכלל ברחוב שמריהו לזיון. עמד רכב בצומת, צפרתי לו, הגיעו עוד כלי רכב וצפרו לו. אחרי 2 דקות הצפירות נהיו ארוכות וממושכות. הוא לא זז. עקפתי אותו משמאל. עצרתי בעצור ופניתי ימינה. השוטר המתנדב קפץ לי על האוטו בצעקות, תעצור תעצור, שאלתי אותו על מה. הוא אמר לי "רק תן לי את הרשיונות", זה הדבר היחיד שעניין אותו...".

עוד תהה הנאשם האם "בן אדם שעומד בצומת וחוסם את הצומת אי אפשר להמשיך לנסוע?"

הנאשם נחקר בחקירה נגדית והשיב כי אין לו הוכחות לקיומה של המשאית שחסמה את רחוב שמריהו לזיון, אך ציין כי טרם הגעתו לצומת נסע ברחוב מקביל לרחוב שמריהו לזיון ומשם ראה את המשאית החוסמת. כי הגיע לצומת וידע שאין תנועה ברחוב שמריהו לזיון כי הוא חסום. הנאשם חזר על טענתו כי עקף רכב שלא נסע וכי עצר בעצור ולא התפרץ לכביש.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי את הראיות, לא שוכנעתי מעבר לכל ספק כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

להלן נימוקי :

1. תקנה 47 (ז) לתקנות התעבורה קובעת כי "נוהג רכב לא יעקוף רכב, ולא יעבור על פני רכב, שעצר לפני צומת... **לשם מילוי אחרי הוראות חלק זה**" (הדגשה שלי - ש.ש.).



2. לא שוכנעתי מעבר לכל ספק שהרכב הנעקף עצר לפני הצומת לשם "מילוי אחר הוראות חלק זה".
3. בתיעוד נסיבות ביצוע העבירה, לא התייחס עת/1 לסיבת עמידתו של הרכב הנעקף בצומת והאם אכן עצר **"לשם מילוי אחרי הוראות חלק זה"**. העד אומנם ציין כי הרכב הנעקף עצר בצומת "כי במקום תמרור 302". אלא שתמרור זה מחייב הן עצירה והן מתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה - ולקיומה של תנועה בדרך החוצה לא התייחס עת/1. לו היה העד מתייחס בתיעוד נסיבות ביצוע העבירה למצב התנועה בדרך החוצה, ברחוב שמריהו ליון, וטוען לקיומה, ניתן היה לקבוע כי הרכב הנעקף עמד בצומת על מנת ליתן, למשל, זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה ולכן עקיפת הרכב האחר על ידי רכב הנאשם עולה כדי עבירה. בהעדר התייחסות עת/1 לתנועה ברחוב שמריהו ליון ומשלא הובהרה סיבת עמידתו של הרכב הנעקף בצומת ואי פינויו - לא נסתרה טענת ההגנה של הנאשם. אם עומד רכב אחר בצומת שלא "לשם מילוי אחרי הוראות חלק זה" - עקיפתו או מעבר על פניו בזירות, אינה אסורה. ואדגיש כי טענת עת/1 בחקירה נגדית כי "יש תנועה בכביש החוצה ברחוב שמריהו ליון" לא בא זכרה בת/1 או בת/2.
4. עת/1 לא פרט את משך זמן עמידת הרכב האחר בצומת. בחקירתו הנגדית אומנם הוסיף וטען כי "הרכב השחור לא התעכב יותר מדי בדיוק כמו כל נהג סביר" אך לעדות זו אין כל זכר בפירוט נסיבות הדוח אשר נרשמו לפני למעלה משנה ו 3 חודשים.
5. הנאשם עמד על גרסתו ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין. טענתו כי הרכב הנעקף עמד בצומת 2-3 דקות, ללא כל סיבה נראית לעין ולכן עקפו משמאל, לאחר שצפר לו ממושכות, עצר לצד תמרור העצור ורק אז פנה ימינה, אמינה בעיני.
6. אומנם, כפי שטען התובע בסיכומיו - גרסת הנאשם כפי שפורטה בבית המשפט לא עולה מתגובתו בדו"ח, ת/1. אולם, מקובלת עלי טענת הנאשם לפיה עת/1 לא היה קשוב לטענותיו.
7. אדגיש שאיני קובעת כי עדות עת/1 אינה אמינה אלא כי עת/1 לא ציין בעדותו די נתונים על מנת שאוכל לקבוע בוודאות הדרושה במשפט הפלילי שהנאשם אכן עבר עבירה.
8. עוד אציין כי מטעם המאשימה העיד בפני עד יחיד וזאת חרף העובדה שנכח במקום שוטר נוסף. אותו שוטר לא צרף מזכר מטעמו ולא העיד. לא די בטענת עת/1 לפיה השוטר השני היה עסוק "בעצירת רכבים שביצעו עבירות נוספות". היה על השוטר השני לגבות טענה זו במזכר מטעמו.

ר' עפ"ת (מחוזי ת"א) 27010-04-14 ליבוביץ דוד נ' מדינת ישראל:

בכרשהסתפקבעדותושלהשוטר,

"ביתמשפטקמא,



כאשר היה ברור שיש לפחות שלושה עדים פוטנציאליים, שגההן מבחינה חינוכית והן מבחינה עניינית. על-פיה שקפתי, שקיבלה הסוף חזק מע"פ 5019/09, כאשר שוטרי מחליט שלא לציין שמות שוטרים נוספים ועדירא הפוטנציאליים נוספים, הוא נותן לעצמות פקיד של עד יחיד שרק על-פיו ישקד ברומח בלביש קולדע ושל בית המשפט, שבאלבחון את העדויות שבאות בפניו. אך מעבר לכך, אסור להלמערכת השפיטה, על כלל ערכאותיה, לעודדה תנהגות כזו של שוטרים."

9. בפני אם כן העיד עד יחיד.

נקבע לא אחת כי בית משפט הדן בפלילים לא ירשיע אדם על סמך עדות יחידה אלא אם כן הזהיר את עצמו כי מדובר בעדות יחידה, שלגביה חייב בית המשפט להקפיד קפידה יתירה ולשאול עצמו אם בנסיבות העניין אמנם אפשר לסמוך עליה ולהרשיע על פיה (ר' ע"פ 56/52 ברנדווין נ' היועץ המשפטי, פ"ד ו 1284 (1952); מקובל לכנות חובה זו "חובת האזהרה העצמית". חובת האזהרה העצמית אינה דרישה פורמאלית אלא דרישה מהותית, והכרעת הדין צריכה ליתן ביטוי ממשי ומנומק לבדיקה הקפדנית שנבדקה העדות היחידה (ר' י' קדמי, על הראיות (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009), חלק ראשון, בעמ' 472).

10. השאלה הטעונה הכרעה במקרה זה הינה, אפוא, אם ניתן להרשיע את הנאשם על סמך עדותו היחידה של עת/1, ולאחר שמיעת העדויות - ועיון בחומר הראיות שהוגש לבית המשפט - התשובה המתבקשת לכך הינה בשלילה.

לאור כל האמור לעיל, ומאחר שלא שוכנעתי מעבר לכל ספק כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, החלטתי לזכות את הנאשם, ולו מחמת הספק.

המזכירות תשלח לצדדים העתק מהכרעת הדין.

הדיון הקבוע ליום 21/3/21 בטל.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשפ"א, 11 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.